

Anyámnak, ki a kaktusz kertben térdel

— *To My Mother Kneeing in the Cactus Garden*

Egy hónapja próbálok kitalálni, mit mondjak.
Hány alkalommal húztad már el a nyakadnál
a konyhai kést és mondtad, *Így vethetsz
véget egy házasságnak*. Hány gyertyát gyújtasz még
istenért? Szemedbe mondhattam volna, hogy sose

láttad őt. Hogy hívnád az elhagyatottság,
a veszély, a megnyugvás érzését, mely fogva tart,
hozzád köt? Hadd legyek az a férj, akiért
imádkoztál, fiad, akit akartál, vagy anyád,
aki megbecsül téged. Építetek neked egy hintaágyat,

eltüntettem a kávéfoltokat, meleg vízben megmosom
megkeményedett lábadat. Számomra saját fényednek börtönévé
válsz. Zöldséget és petrezselymet termesztetek, ahogy
szereted és hideg szendvicsekbe csomagolom.
Oda teszem őket, ahonnan könnyen eléred.

Koreai háború

— *Korean War*

Te vagy észak, én pedig dél.
Tankjaim célba vesznek. Ezerszer lövetek rád.

Óceánjaimba indítod rakétáid. Emlékműveket állítasz, hogy gúnyolódj rajtam.
Míg te gázolajban főtt kagylót zabálsz.

Tejet és cidert iszom. Üzletemberek felhókarcolóit emelem.
Te pedig üres termék tornyait építed. Visszaküldesz, ahol leginkább szeretve voltam.

Kibelezem a viasztököt, magjai nedves ujjaimon kopognak.
Észak vagy-e, én pedig dél?

Fantom, kór, dübörögsz. Nincs megértés országomban.
Nincs nálad biztonságosabb hely.

Szívem a templomharangoktól erősödik. Azon tűnődöm, hol aludhatsz most.
Te vagy észak, én pedig dél.

Nem látom az eget a mennyezet mögül.
Nem tudom megbocsátani, hogy kivágtál.

Látom az egész földet, átmész rajtam— mielőtt
észak lettél, én pedig dél.

Egy fotográfus filmre vesz egy tömeges kivégzést.
Férfiak és nők oszlopokhoz kötözve, bekötött szemmel— koreai kémek.

A kamerához legközelebb álló férfi addig babrál
a kötésével, amíg az kényelmessé nem lesz.

Mennybe kapaszkodni

– *Leaning on Heaven*

Huszonnégy voltam, szédültem,
feleszmélve néztem, ahogy a jegykezelők
becsukják a fülkéket felettem, erősebben, ahogy közeledtek
majd eltűntek. Senki sincs biztonságban.

*Haza megy? – kérdezte egy hölgy,
aki oly öreg lehetett, mint a kék bársony ülészetek.
A város elsuhant az ablakok mögött.
Ahogy nekidőltem a fejtámlának, szétnyitottam a kezem,
Az otthon azoknak való, akik készek a halálra.*

Alig egy pillanat múlva a hölgy már aludt is,
ökölbe szorított kézzel. Nemsokára elment, ahogy
a nyugalom a mozdony zúgó hangja nélküli
kabinból. Gyöngye vagyok
a hiánytól, amiről tudom, hogy nincs többé.

Nagypál István fordításai

■ **E. J. Koh:** amerikai költő. A New York-i Columbia University-n hallgatott kreatív írást és koreai-japán műfordítást. 2013-ban *Red* címmel regénye jelent meg.

Nagypál István (Budapest, 1987): költő, műfordító. Legutóbbi verskötete: *Prelúdiумok és fűgák között* (Equinter–Köménymag, 2016).

